

Visie hulpverlening Schreeuw om Leven

Versie 1.0

11 juli 2023

1. Het doel (“telos”) van de hulpverleningspraktijk is het streven naar “shalom”: heelheid en harmonie, floreeren van de hulpvrager (incl. het ongeboren leven wanneer van toepassing). In andere woorden het (opnieuw) tot bloei brengen van de hulpvrager. Shalom staat voor de ultieme bestemming van het mens-zijn. Shalom kan niet zonder rechtvaardigheid en vrede. Waar shalom volledig aanwezig is, wordt ook vreugde en geluk ervaren.
2. De mens, geschapen naar Gods wil en beeld, is een relationeel wezen en staat in relatie tot de Ander (God), het andere (de schepping), de anderen (gemeenschap/netwerk van mensen) en zichzelf. Shalom heeft een normatieve werking: waar vrede, recht en vreugde is (hersteld), floreert men in relatie tot God als Schepper, Kurios en Verlosser, tot medemensen, tot de fysieke omgeving en zichzelf. Werken aan shalom betekent daarom ook herstel van gebroken relaties. In de hulpverlening is de relatie tussen hulpvrager en hulpverlener essentieel en zo persoonsgericht (“face-to-face”) mogelijk. Dit is uiteraard afhankelijk van wat passend is bij de situatie van de hulpvrager.
3. Shalom is niet alleen abstractie, maar ook een praktijk, een concrete wijze van in de wereld staan, een wijze van doen. De hulpverleningspraktijk rond onbedoelde zwangerschap en na abortus betekent dan ook “werken aan shalom”. Dit werken aan shalom vindt noodzakelijkerwijs plaats tegen de achtergrond van de gebrokenheid, lijden, het zondige van het menselijk bestaan dat sinds de zondeval menselijk leven doortrekt. Zonde als actieve, bewuste daad, maar die ook onbewust of gedachteloos kan worden gedaan.
4. Het leven in gebrokenheid zal voortduren tot de volle doorbraak van het Koninkrijk van God bij Christus tweede komst naar deze aarde. Het shalom zal dan ten volle doorbreken. Tot dan zullen zonde, lijden en gebrokenheid zich blijven laten gelden. Dit is pijnlijk en verdrietig. Toch kan het ook, in samenhang met een verlangen naar de voltooiing van de dingen, tot ontspanning brengen: het leven is niet maakbaar. Ook hulpverlening rond onbedoelde zwangerschap en na abortus zal - ondanks goede bedoelingen en alle zorgvuldigheid - niet altijd tot heelheid, gerechtigheid, vrede en vreugde, kortom: tot shalom, leiden.
5. Dat de mens relationeel is, veronderstelt dat deze een afhankelijk wezen is. Dat is een scheppingsgegeven; geen teken van zwakte. Dit biedt ruimte om hulp te aanvaarden en een ander tot last te mogen zijn. Het onderstreept de (fysieke en emotionele) relatie *moeder-kind*.

Bovendien biedt dit de hulpverlener de oriëntatie om de persoonlijke gemeenschap, context en netwerk van de hulpvrager te laten helpen om tot shalom te laten komen.

6. De mens, geschapen naar Gods wil en beeld, is een verantwoordelijk wezen. De geschapen ruimte aan vrijheid maakt het mogelijk om verantwoordelijkheid te dragen zodat het menselijk bestaan tot zijn bestemming kan komen. De verantwoordelijkheden van de mens en zijn zorgend handelen zijn in de situatie van Gods goede schepping gericht op het onderhouden en tot, bestemming, tot bloei brengen.
7. Uiteindelijk kan alleen Christus Zelf de in de zondeval ontstane gebrokenheid en verstoorde relaties herstellen. Het werk van de heilige Geest in het diepe binnenste doet ertoe. Van de drie-enige God is ondersteuning en wijsheid te bidden in de hulpverlening en doorwerking in de hulpvrager.
8. Hulpverleners aanvaarden de roeping om vrouwen te helpen door nabij te zijn en op te komen voor het ongebornen leven, ingebed in een setting van het christelijk geloof.
9. Waar nodig en mogelijk bestaat de hulpverlening ook uit praktische ondersteuning
10. Hulpverlening voldoet aan kwaliteit, die onder meer wordt bepaald door kennis en kunde, praktisch en sociaal inzicht van de hulpverleners.
11. De houding van de hulpverlener is er een van authenticiteit, van mede-lijdend aanwezig zijn. We handelen in de lijn van Mattheüs 25 (werken van barmhartigheid): *quasi Dominus* – als ware hij de Heere Zelf.
12. Onbedoelde en ongewenste zwangerschappen en abortus zijn uitingsvormen van gebrokenheid, van lijden. Omdat het leven zinvol is, is lijden ook vol betekenis. Onze antwoorden schieten tekort, als die al zijn te formuleren. Het lijden stelt ons in staat de betekenis van ons bestaan te ontdekken. We staan niet als hulpeloze slachtoffers tegenover de dood, maar als hoopvolle pelgrims die wachten tot onze Heer de dood tot een definitief einde brengt. De dood is niet het einde van het verhaal. Lijden en dood van het lichaam zijn niet onbelangrijk, maar we beschouwen ze niet als het einde van het verhaal. Het lijden is tijdelijk. Lichamelijk lijden en geestelijk lijden zijn tijdgebonden. Dat geeft perspectief, al kan het nog zo gecompliceerd liggen. Christus is verheerlijkt opgestaan, maar niettemin waren zijn littekens zichtbaar. Illustratief is de geschiedenis van de verschijning aan de discipelen uit Johannes 20. Hij komt naar binnen met de groet “shalom”, een groet van vrede en heling. Daarop volgend laat Hij de littekens in Zijn handen en zij zien (Johannes 20:20). Een mens, ook in Christus, is gewond. De geschiedenis van een mens heeft pijnlijke kanten en die zullen zichtbaar blijven. In Christus is de kracht onze wonden, onze kruisen te dragen. De boodschap van de Opgestane is van ongekeerde importantie en potentie: er is hoop, perspectief, leven zonder lijden voorbij de dood.

13. De hulpverlening doet recht aan de hulpvrager als mens. De mens is een eenheid, een psychosomatisch wezen. De mens is zowel fysiek, psychologisch, sociaal als spiritueel. Deze elementen van het menselijk bestaan kunnen *wel onderscheiden*, maar niet gescheiden worden,. De hulpverlening is primair *psycho-sociaal*, gericht op de omstandigheid van de hulpvrager (en het ongeboren kind). Secundair *spiritueel*: gericht op het omgaan met zingevingsvraagstukken. Waar mogelijk komt God ter sprake, zoals Hij Zich openbaart in Jezus Christus. De volle shalom is uiteindelijk in Hem te vinden.
14. De hulpverlening betreft niet de fysieke en daarmee medische dimensie van het menselijke bestaan. Actieve samenwerking met partners in hulp- en zorgverlening op terreinen die de bevoegd- en mogelijkheden van Schreeuw om leven overstijgen, behoort wel tot de verantwoordelijkheid van hulpverlening. Dit draagt namelijk bij om uiteindelijk de hulpvrager als volledige mens te helpen tot zijn of haar bestemming en bloei te geraken.
15. De relatie van hulpvrager en hulpverlener is primair van mens tot mens. De hulpverlener staat (gidsend als een gids) naast de hulpvrager. De hulpverlener “werkt niet voor” of “werkt niet met”, noch “is er voor”, maar “is er met”. Net zoals Christus de mens met de ander was (Immanuël – God met ons).